

8. III 1967.

meteor

List literarno-novinarske sekcije
K U D „Kada Božić“

Ženi, majci

Bila si rob bez ikakvih prava. Ali ti si se nadala.
Vjerovala si da će iza tame patnji svanuti proljeće
sreće. Znala si da će doći dan kada će se tvoje rijeke suza pre-
tvoriti u mora sreće.

I dočekala si ga.

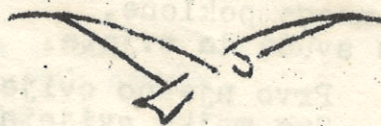
Svoja prava izborila si borbom. Tvoja ruka izgradila
je tvornice, ona upravlja strojevima.

Ali tvoja ruka isto tako nježno privija k sebi
dijete za koje se neumorno žrtvuješ.

Jurišić Verica, 7.a

MAJKAMA

Ptico, leti visoko,
nad oblacima zalepršaj krilima!
Leti i nosi
mnogo pozdrava
našim majkama
za njihov dan.

Kolaček Jovanka, 8.b

ONA

Ona je uvijek bila prva.
Prva na radu.
Prva u boju.
Prva je pala za slobodu.

Vukovac Marija, 8.b

MOJA MAJKA

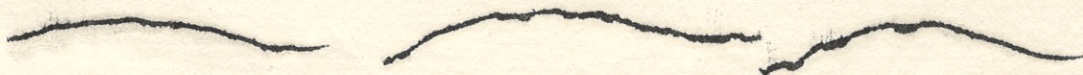
Sjajnija od zvijezda
toplija od sunca,
premila i blaga,
takva je moja
majčica draga.

Kelčec Mirica,

MAMA

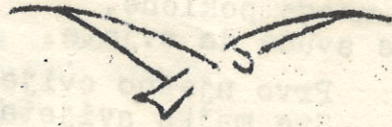
Ta riječ je lijepa,
Kao svjetla zvijezda u noći,
Kao veseli plamen svijeće u kutu sobe.
I budi u meni osjećaje divne,
Toplinu u srcu,
Pjesme na usnama.

Arbanas Slava, 8.c

MAJKAMA

Ptico, leti visoko,
nad oblacima zalepršaj krilima!
Leti i nosi
mnogo pozdrava
našim majkama
za njihov dan.

Kolaček Jovanka, 8.b

ONA

Ona je uvijek bila prva.
Prva na radu.
Prva u boju.
Prva je pala za slobodu.

Vukovac Marija, 8.b

MOJA MAJKA

Sjajnija od zvijezda
toplija od sunca,
premila i blaga,
takva je moja
majčica draga.

Kelčec Mirica,

MAMA

Ta riječ je lijepa,
Kao svjetla zvijezda u noći,
Kao veseli plamen svijeće u kutu sobe.
I budi u meni osjećaje divne,
Toplinu u srcu,
Pjesme na usnama.

Arbanas Slava, 8.c

DAN SVIH MAJKI SVIJETA

Topli dan u martu.
Bit će to dan svih majki svijeta.
Primit će mnoge poklone,
A sreća će svuda da cvjeta.

Prvo nježno cvijeće će skromni pokloni biti
Sve majke svijeta će ga rado primiti.
Nestat će tada svih tužnih uspomena,
Samo će sreća prolaziti svim ulicama.

Sve majke svijeta će radost osvajati,
A sreća neće biti mala.
Njihove tople nasmiješene usne
Svima će govoriti HVALA.

Špiranović Dubravka, 8.a

HVALA TI MAMA

Mama, hvala
hvala ti, za sve
što si mi pružila.
Hvala ti za svu ljubav, dobrotu,
za sve tvoje poljupce.
Hvala ti za sve one noći,
koje si provela budna
kraj moje kolijevke,
za sve suze koje si prolila
kad sam bolesna ležala.
Hvala ti za svu tvoju dobrotu,
za sav tvoj trud i muku,
za sve što si za mene učinila.

Dragičević Anka, 8.b

8. mart

Vedro plavo nebo,
bezbroy osmijeha, želja
i pregršt bijelih ruža
i sretnih majčinih suza.

Alilović Vera, 8.c

MAMA

Ti si puna nježnosti.
Tvoj pogled nada mnom bdi je.
Ti si moj stražar u bolesti.
Tvoje suze su tako tople,
Tvoja ruka je tako meka,
A kad se vraćam iz škole,
Tvoj blagi osmijeh me čeka.

Jurišić Verica, 7.a

KOME BIH ŽELJELA BITI SLIČNA KAD ODRASTEM

Plave oči. Uvijek zabrinut pogled brine se da mi
uvijek bude dobro. Marljiva, kao pčela uvijek je zaposlena.
Ponekad se nasmiješi, a u veselim prilikama lice joj blista
od sreće, ali nekad krije suze da ne vidim.

Katkad zna biti ljuta, a više puta me istuče.
No, ipak je meni moja majka najdraža.
I zato želim da budem slična mojoj majci.

Sivč Ljiljana, 6.b

Maštanja

Maštanja su tuga i bol
Maštanja su trenutak sreće
Ona su tiha rijeka
Što neumurno teče.

Špiranović Dubravka, 8.a

DJETINJSTVO

Teško je to, prijatelju moj,
Ostatu sam, bez vjernog druga svog,
Bez djetinjstva koje je nestalo,
I samo uspomene ostavilo drage.

Špiranović Dubravka, 8.a

SUZA

Nekad je suza gorčina,
Što u maloj kapljici sniva,
A nekad je djelić sreće
Što se negdje u kutku
Našega srca skriva.

Markušić Nada, 8.c

SJEĆANJE

Polako se spušta noć. Obavića grad plaštem na koje-
mu se se pojavile zvijezde. Naslonjena na prozor promatram
nebo. Gledam male zvjezdice, one čiji je bljesak jači i one
koje su manjeg sjaja.

Povjeter donosi dah proljeća. Sjećam se moje prija-
teljice. Modri svod me podsjeća na njene oči. Treperave zvjezdi-
ce na njihov sjaj. Nekada smo nas dvije zajedno gledale ovakve
zvjezdane noći i osjećale miris vlažne zemlje kroz dah prolje-
ća. Tada smo promatrale zvjezdice koje se gase i primjećivale
nove. Najviše smo voljele gledati mjesec. Zamišljale smo da
ono sebi fenjerom osvjetljava put po nebu.

Ona je odselila. Više nismo zajedno gledale nebo
po noći. Bila sam ja sama. Iznad mene kolo zvijezda, a u njego-
vom središtu mjesec.

Strgar Gordana, 6.a

ZVIJEZDE RAZNOSE SNOVE

Kada bi zvijezde mogle,
Snove raznositi
Šapatom bi mogle nekom poručiti
Da samo za njega čuvamo tajnu
veliku i beskrajnu.

Da samo za njega svira muzika
Da cvijeće postoji samo zbog njega.
Zvijezde bi prenosile naše - volim te!

Krajšić Milka, 8.c

ČEKANJE NA UGLU

Stajala sam sama na uglu.
Mislila sam da će doći,
ali me je iznevjerio.
U mojim mislima je bio
samo on.

Još samo malo - mislila sam
pa će doći. . .
Svaki prolaznik mi je ličio
na njega, na njegov lik
koji se izgubio poput vjetra.

Trinko Ivanka, 8.a

MOJE DJETINJSTVO JE ODNIJELA SAVA

Ona je odnijela moje djetinje snove
otjerala je moje igre daleko od mene.
Sve je odnijela u svojim zelenim valovima.
Bezbrižne dane kao i one tužne.
Ipak mi je lijepa i draga
Jer mi je darivala najdraže uspomene.

Špiranović Dubravka, 8.a

ZABORAVLJENE IGRAČKE

U sumraku prošlosti
one snivaju san.
Jeca i plače moje lutka,
u staroj posivjeloj haljini.
Tužno me gleda
i podsjeća na prošlost,
na moje zlatno djetinjstvo.

Ravlić Marica, 8.c

ZAŠTO NE DODEŠ ?

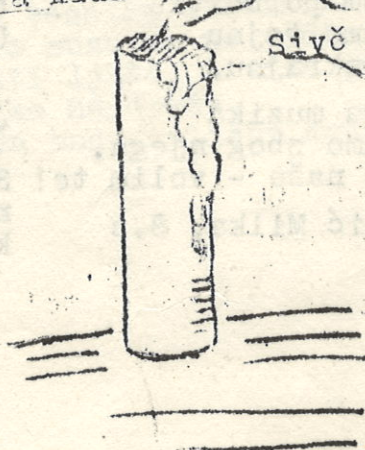
Zašto ne dodeš?
Ti kome darujem besane noći,
Ti kome poklanjam prekrasna jutra.
Zašto ne dodeš?
Ti kome darujem sve svoje dane i noći.

Krajšić Milka, 8.c

PLAMEN SVIJEĆE

Jedne večeri sjedila sam kraj zapaljene svijeće
Sjedila sam, a pored mene titra plamen svijeće
i pri svakom uzdahu se uznemiri. Njegov plavičasti plamen
povija se poput klasja žita na proljetnom suncu. Stoji svi
na stolu kao usamljeni svjetionik na pustom otoku.
Povija se plamen što titra u raznim bojama. Za
sljepljuje mi oči. Kada zažmiri, taj plamičak svijeće pret
ra se u nepoznat lik, a kada otvori oči, on je nemirno
oko koje titra.

Sivč Ljiljana, 6.b

Noći, zvijezde, svitanja...

SVITANJE

Kroz prozor moj
provirio svjetla trak
kao da hoće reći
da je otjerao mrak.

Kajtar Ljiljana, 8.c

DUGA

Iza oblaka se iskrala,
neбом se prošetala
i divne boje prosipala.

Kajtar Ljiljana, 8.c

Z O R A

U sve krajeve stiže zora
lagano, tiho do svakog prozora.
I do mog prozora ona je stigla
i hitro me na noge digla.

Ćirić Florijan, 8.c

ZVIJEZDE

Tiho plove brodići
na beskrajnoj pučini neba.
Tek u radjanje zore
oni se gube
u luci novoga dana.

Alilović Vera, 8.c

ZVIJEZDA

Jedna se zvijezda sjajna
svu noć neбом šetala,
plesala i trčala.
Sve dok je nije sunčeva
zraka potjerala

Vukovac Marija, 8.b

SVITANJE

Tiho gasnu zvijezde.
Blijedi pramen zore
raspliće svoje kose
Sviće dan. . . .

Alilović Vera, 8.c

OBLAK NAD GRADOM

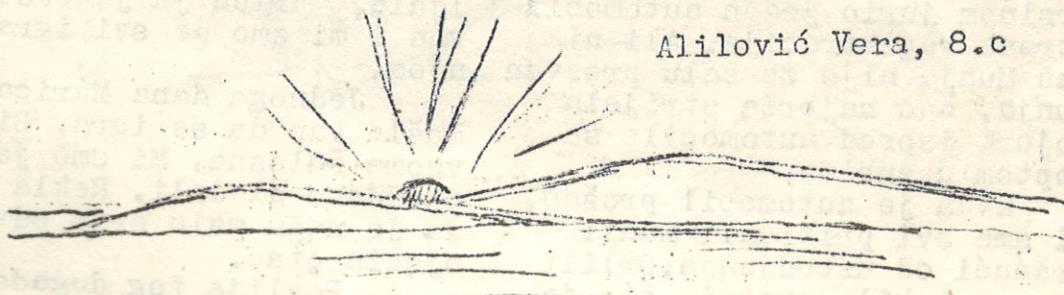
Valjao se dugo
nad umornim gradom,
a onda je nestao kradom.

Matijević Ankica, 8.c

DOLAZI NOĆ

Dolazi tiho
na mekim prstim
snova.
Šulja se oko kuća
i oblači najljepšu haljinu
protkanu treperavim
zvijezdama.

Alilović Vera, 8.c

Moja mačkica

Bilo je jednog kišnog dana. Vani je sijevalo i grmjelo. Kroz tutnjavu gromova začula sam slabašno mijaukanje. Otvorila sam vrata stana i našla pred njima malu mačkicu, svu ozeblu i mokru.

Odnijela sam je u sobu, obrisala je krpom i dala joj mlijeka u zdjelici. Stavila sam je na kauč i dugo se s njom igrala sve dok nije došla mama. Molila sam je da mačkica ostane kod nas i ona je pristala. Nekoliko sam dana istraživala čija je ona. Pošto nismo našli vlasnika ostala je s nama. Više mi nisu bile zanimljive lutkice. Mačkica mi je u to vrijeme bila najveća radost i veselje. Ona je bila vrlo živahna i vesela, dlaka joj se sjajila, a oči su me noću znale uplašiti svjetlucajući kao dvije žeravice. Zabavljala sam se vežući joj mašnice oko vrata. Najljepše su joj stajale ružičaste i plave kao nebo u sunčanom danu.

Već je bila dugo s nama i postala je velika i troma te se više nije igrala kao prije. Pravila je više štete, nego zabave kad bih je dotakla jer je voljela biti sama.

Zbog toga smo odlučili da je damo baki. Kada je otišla, sve mi je bilo prazno i pusto, ali sam se nadala i žarko željela otići i jednu mačku pred vratima.

Strgar Gordana, 6.a

Munja

Igrali smo nogomet. I djevojčice i dječaci. Tukli smo se za loptu. Naš pas Munja je sjedio po strani i promatrao nas. Zmirkao je svojim dugim trepavicama i budno pratio igru.

Netko je udario loptu i ona je odletjela do Munje. Munja je potrčao i uhvatio je jakim čeljustima. Mi smo mu dokivali da ostavi loptu, a kad on to nije učinio, potrčali smo prema njemu. On je potrčao prema cesti kojom je strašnom brzinom jurio jedan automobil strane registracije. Ali ni naš Munja nije za šalu prozvan Munja. Kao najbrža strijela pojuri ispred automobila sa loptom u zubima.

Kada je automobil prošao, mi smo svi pritrčali Munji dršćući od uzbudjenja. Grlili smo ga i bili sretni što je sretno izbjegao sigurnoj smrti.

Buzov Vesna, 6.d

Srna

Dan je bio sunčan i topao. Napisala sam zadaću i odlučila da se idem igrati. Kada sam izašvan, vidjela sam nekoliko dječaka i djevojčica kako o nečemu veoma živo razgovaraju. Brzo sam im se pridružila.

Uskoro zatim saznala sam da se kod Marice, djevojčice iz moga susjedstva, nalazi mala ranjena srna. Malo kasnije svi smo bili kod Marice. Ona nam je ispričala da je srnu našao njen otac koji je lovac.

Malo po malo srna se oporavljala, Marica ju je često vodila van i mi smo se svi igrali s njom.

Jednoga dana Marica je sama došla van da se igra. Bila je veoma žalosna. Mi smo je samo začuđeno gledali. Rekla nam je da je našu malu srnu odveo njezin otac.

Poslije tog događaja bili smo još dugo žalosni.

Ogrić Tončica, 6.e

NESTAŠNA LOPTA

Na polici u trgovini su bile razmještene razne lopte. Crvene, žute, bijele, plave i šarene. Gledala sam ih i među njima tražila najljepšu. U uglu je bila velika, crvena lopta. Odmah sam je uzela u ruke. Izašla sam iz trgovine igrajući se sa crvenom, velikom loptom. Ona je skakutala oko mene, a ja bih je svaki put uhvatila i ponovno bacila visoko među oblake. Lopti je to bilo lijepo i zato je sve više i više skakutala oko mene.

Kad sam došla kući, stavila sam je na balkom. Ona se i tamo igrala i skakutala. Zato sam je i nazvala nestašna lopta. Noću je gledala mjesec i zvijezde, a danju bi se igrala sa mnom. Jednoga dana sam je ostavila na balkonu, a ona je neumorno skakutala i veselila se. Najednom je preskočila ogradu i našla se na zemlji. Dotračala sam dolje, ali nje više nije bilo. Kući sam došla plačući za velikom crvenom loptom.

Pandak Maja, 6.b

MOJE CIPELE

Promatrala sam jednog dana moje cipele i razmišljala: "Ove cipele kao da su žive. Prevalile su mnogo, mnogo kilometara, vidjele mnogo ljudi, a svejedno su ostale skromne. Gdje ih staviš, tamo pokorno stoje kao prozebli mišić. Petročiš, a one kao da su oživjele. Skoče, poskoče i upravo ti ne daju da staneš. Ali kad su ljute ili kad se nisu dovoljno naodmarale, malo se stisnu, pa kao da kažu: "Aha! sada ćeš ti nas skinuti i pustiti na miru". Ili kad bi htjele u šetnju, postanu nekako ljepše i upravo ti ih je žao što su stalno unutra, tako lijepe. I zbilja, dok sam ih ja tako razmišljajući promatrala, nekako su postale ljepše, kao da su znale da baš o njima razmišljam, i ja sam morala krenuti u šetnju.

Kraljević Vesna, 6.b

MOJA OLOVKA

Svaki dan moja olovka pleše po bilježnici. Ona je jednonoga balerina u sjajnoj crvenoj haljini. Pleše olovka po papiru i piše, piše. Najednom se slomi njezina jedina noga. Ali zato će se pobrinuti šiljilo. I olovka opet pleše. Piše sastave, pjesmice, računa.

I tako se olovka smanjuje dok pleše po balskoj dvorani sa bijelim listovima.

A onda... Prošli su za nju dani mladosti. Sada ona leži, malena kao beba, u ladici među starim novinama.

Vanić Jadranka, 6.b

DOBILA SAM SAT

Zaista divan dan. Zrake svjetlosti neumorno plešu po pločniku. Ah, kako sam sretna. Koračam uz tatu uzbuđena, plaha. Kriomice pogledavam na taj mali sat koji u svom carstvu skriva jedan nepoznat svijet. Koraci njegovih stanovnika odjekuju dostojanstveno, odmjereno: Tik, tak! Kako mi je ugodno bilo promatrati to malo uobljeno tijelo i kazaljke, dvije ruke koje se šire otmjeno i polako. Pomalo sa strahopoštovanjem nježno sam ga pipkala.

Kad smo došli kući, hvalisavo sam ga pokazivala, tvrdeći da je to najbolji sat na svijetu. Skinula sam ga s ruke da ima pokazem kako se navija, ali u zao čas. Sat mi je ispao i uz bolni jauk s treskom pao na tlo. Taj zvuk i lom stakla odjeknuo je u mojim ušima kao posmrtno zvono. Nijemo sam promatrala sat koji je zapomagao tako tiho i neujednačeno. Znala sam da su toposljednji otkucaji tog čudnog predmeta koji mi je pružio toliko kratke radosti i nenadane tuge.

Alilović Vera, 8.c

STARI BUDILNIK

Bila je vedra noć obasjana mjesecom. Vraćala sam se iz kina. Bila sam veoma umorna. Ujutro sam morala rano ustati jer sam trebala ići k baki.

Navila sam moj stari budilnik da zveni oko šest sati ujutro. Legla sam i odmah zaspala. U snu sam se okrenula. Nešto je zveknuvši palo na pod. Spavala sam i dalje. Najednom me iz sna probudi majčin glas: "Jadranka, ustani moramo k baki!" Otvorila sam oči. Kraj moga kreveta ležao je razbijen moj stari budilnik. Dugo sam ga gledala i počela sam plakati. Otac i majka su me tješili da će mi kupiti novi budilnik.

Poslije nekoliko dana na mojem stolu sa knjigama stajao je novi budilnik. Bio je nov, lijep i vrlo skup. No, meni je ipak bio ljepši moj stari, jeftini budilnik. Sve je bilo tiho, samo se čulo kucanje budilnika. To kucanje mi je bilo nepoznato, čudno.

Vanić Jadranka, 6.b

Polugodište

DANIJELA SAM KUĆI DAČKU KNJIŽICU

Na zadnjem satu razrednik nam je mnogo govorio o odmoru, o učenju, a nikako nije polazio prema knjižicama, koje su stajale na stolu. Svi smo gledali u njih i razmišljali što će nam donijeti, radost ili tugu, dobre ili loše ocjene, a drug je i dalje pričao i pričao. Napokon je pošao prema njima i podjelio ih. Neki su bili zadovoljni, a neki ne. Ja sam bila među onima prvima. Bila sam veoma zadovoljna s ocjenama dok se mojoj prijateljici Slavici vidjelo na licu da nije. Prošla je sa vrlo dobrim. Došla je u klupu i počela plakati. Ja sam je tješila, ali ona je i dalje plakala. Svi su se dovikivali. I u toj zbrci ja sam uzela Slavičinu, a ona moja knjižicu, a da nismo ni primjetile.

Došla sam sva presretna kući. Kod kuće je bio samo tata. Pružila sam mu knjižicu, a kad ju je on vidio, pečevo je gledati čas u mene, čas u knjižicu. Ja sam ga gledala začuđeno i mislila zašto mi ne čestita? Tada je on rekao: "Pa dobra je ocjena i 4 jer si puno zaostala, ali nadam se da ćeš to popraviti do kraja školske godine!" Ja sam ga začuđeno gledala i uzela mu knjižicu. Na koricama je pisalo Melvan Slavica. Odmah sam shvatila što se desilo i potračala sam k Slavici. Ona mi je pružila moju knjižicu, a ja sam bez pozdrava potrčala tati da objasnim što se zapravo dogodilo. Kada sam mu ispričala, on se slatko nasmijao.

Kraljević Vesna, 6.b

SVRŠILO SE POLUGODIŠTE

Nedavno je svršilo prvo polugodište. I ovaj put je proteklo poput brze planinske rijeke, načinilo je mnogo slapeva petica, dvojki, trojki pa i jedinica. Nekome je radost ispunila taj hladni zimski dan, a drugima je tuga prožimala misli.

Tako će biti i na kraju drugoga polugodiša, sjećat ćemo se onoga prethodnog i pomisliti: "Bilo je to davno u prvom polugodištu."

Špiranović Dubravka, 8.a

LISTAM STRANICE "MALIH NOVINA"

Ljetos sam sa roditeljima posjetila Sutjesku, tu nemirnu i pomalo čudljivu rijeku.

Stojim na obali i sjećam se priča o njoj. Teče hladna Sutjeska. Udaraju pjenušavi valovi o kamenitu obalu. Dva deset je godina prošlo. . . . A ona i dalje teče, teče nekud daleko u nepovrat. Nekad dok je rat bjesnio, gutala je Sutjeska mnoge borce. Tekla je ona krvava, odnosno je krv onih koji su dali živote za našu slobodu. Oko nje su se vodile najteže bitke, a ona je i dalje mirno tekla noseći sa sobom mnoge žrtve. Na tim šumovitim proplancima i stjenovitim klisurama vođene su najteže bitke naše historije. Nastala sam se od te čudne rijeke koja je gledala najslavnije bitke našeg naroda.

Vanić Jadranka, 6.b

ČULA SAM

Čula sam da u dalekoj zemlji
rat krvavi bjesni.

Čula sam da dijete plače,
da ranjeni čovjek ječi.

Čula sam da majka nariče

nad poginulim sinom,

i otac tiho plače

na grobu strijeljane kćeri.

Čula sam pucanj u noći

i pjesmu mitraljeza,

tutanj topova teških

i jauke ranjenika.

Ali ipak će jednog dana

sloboda i tu cvasti,

i neće nad mrtvim sinom

da nariče tužna mati.

Vanić Jadranka, 6.b

